

ЗЕРНЯТКА.

I.

Щастя хочеш ти зазнати?
Щастя дурно не дасть ся:
Тільки той його придбає,
Хто за його в бою беть ся.

У великім нашім бою
За нового дня сьвітання
Тільки й можна мати щастя,
Варте людського бажання.

II.

Як мала у тебе сила,
То з гуртом єднай ся ти:
Вкупі більше зробиш діла,
Швидче дійдеш до мети.

Як на силу ти багатий, —
Не єднай ся ти з гуртом:
Буде силу він спиняти:
Сам іди своїм шляхом!

III.

Говорять люде: не зітхай,
Чого нема, то й так нехай!
І я говорю: не зітхай,
Коли нема, — борись, придбай!

IV.

Красше кривду вже терпіти,
 Нїж самим її чинити,
 А ще красше, пане-брате,
 Нї чинить, нї зазнавати:
 Сил набравшись і надії,
 Не терпівши, скинуть з шиї!

V.

Гей, по чім дурного знати?
 Що розквасив губи й плаче!*)
 Пане-брате, пане-брате,
 Той дурний — то ми неначе:
 Всі з зітханнями, з жалями
 Озивають ся до неба...
 Гетьте к бісу з плаксіями!
 Нам борців, нам діла треба!

VI.

От кажуть — пригоди
 Учать людей згоди.
 Невже на пригоди
 У нас недороди?
 Здаєть ся, багато
 Пригод нам бувало, —
 Чомусь тільки згоди
 У нас досі мало!

VII.

На вбогому — лати,
 На богачу — шати,
 Та не йди сорочки
 В дуки позичати:
 Коли чим не маєш
 Прикрий свою спину,
 То йди просить, брате,
 В убогу хатину!

---

*) Народня приказка.

VIII.

Кажуть: Бог нерівно ділить,
 Жде, щоб люде поділились
 По братерському, без сварки...
 А вони і посварились!

То дурниця! Я не вірю!
 Бог робити так не може:
 Він є Бог і має силу, —
 Хай поділить нас як гоже!

А як сили Він не має
 Порівняти лати й шати, —
 На що зводити на сварку?
 На що кепсько поділяти?

IX.

„Якої віри ти?“ — хтось цигана спитав.
 — Якої-ж треба вам?“ — той відповів.
 Кого тобі сей циган нагадав?
 Та наших земляків-панів.

X.

Є приказка: кому біда докучить,
 То той уже ся розуму научить.
 Зазнали ми не то біди, а й шуки,
 А все тії не відаєм науки:
 Хоч, кажуть, нас великі міліони,
 А все бемо своїй біді поклони.

1898.

Борис Грінченко.

